

Sygn. akt VIII **Pa 68/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Joanna Smycz (spr.) SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2016r. w G.

sprawy z powództwa M. W. (W.)

przeciwko M. B. (B.)

o diety i ryczałty

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 29 lutego 2016 r. **sygn. akt** VI P 254/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Joanna Smycz (spr.) (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del. Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 68/16

UZASADNIENIE

Powód M. W. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu domagał się od M. B. zasądzenia kwoty 4.470 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia zapłaty tytułem należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową (diety i ryczałty za nocleg) oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Powód uzasadnił swoje stanowisko tym, iż był zatrudniony u pozwanego, jednakże pozwany nie wypłacał mu wynagrodzenia z tytułu diet i ryczałtów za nocleg. M. W. wskazywał, że pozwany wypłacał mu jedynie minimalne wynagrodzenie za pracę oraz drobne kwoty z tytułu premii uznaniowej, co też wynika z druków KW. Powód podał, że diety i ryczałty za nocleg nie zostały mu wypłacone w miesiącach od stycznia 2014 roku do listopada 2014 roku w wysokościach wyliczonych przez niego w toku postępowania na podstawie podsumowań delegacji, które do akt sprawy dołączył pozwany. Podkreślił także, że pozwany nie przekazywał mu żadnych zaliczek na poczet należności związanych z podróżami służbowymi. M. W. przedstawił w piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2016 roku szczegółowo kwoty, których dochodzi od pozwanego zgodnie z wyliczeniami:

1. kwoty 555 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za styczeń 2014 roku,
2. kwoty 255 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za luty 2014 roku,
3. kwoty 345 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za marzec 2014 roku,
4. kwoty 450 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za kwiecień 2014 roku,
5. kwoty 375 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za maj 2014 roku,
6. kwoty 375 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za czerwiec 2014 roku,
7. kwoty 165 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za lipiec 2014 roku,
8. kwoty 345 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za sierpień 2014 roku,
9. kwoty 645 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za wrzesień 2014 roku,
10. kwoty 375 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za październik 2014 roku,
11. kwoty 255 zł z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za listopad 2014 roku.

Ponadto powód wskazał, że dochodzi od pozwanego należności w związku z podróżami służbowymi wykonywanymi do firmy C.H. R., których to podróży według pozwanego powód miał rzekomo nie wykonać:

1. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 29 czerwca 2014 roku,
2. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 1 lipca 2014 roku,
3. kwoty 15 zł za podróż służbową w dniu 11 lipca 2014 roku,
4. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 13 lipca 2014 roku,
5. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 14 lipca 2014 roku,
6. kwoty 15 zł za podróż służbową w dniu 31 lipca 2014 roku,
7. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 1 sierpnia 2014 roku,
8. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 19 sierpnia 2014 roku,
9. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 22 sierpnia 2014 roku,
10. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 4 września 2014 roku,
11. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 25 października 2014 roku,

12. kwoty 30 zł za podróż służbową w dniu 31 października 2014 roku.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Na uzasadnienie pozwany wskazał, że zatrudniał powoda, jednakże otrzymywał on wynagrodzenie w należytym wysokości i wszystkie należne mu świadczenia. Pozwany argumentował, że wypłacał powodowi świadczenia z tytułu podróży służbowej zaliczkowo, a powód otrzymał tytułem zaliczek na diety i ryczałty za nocleg łącznie co najmniej kwotę 7.800 zł, co pokwitował osobiście na drukach KW. Pozwany zaznaczył przy tym, że wypłacił powodowi tytułem diet i ryczałtu za nocleg kwotę wyższą niż faktycznie powodowi się należała.

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w G., sygn. akt: VI P 254/15 w punkcie 1 umorzył postępowanie w zakresie roszczenia powoda o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenie za pracę w porze nocnej, wynagrodzenie za dyżur. W punkcie 2 wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia powoda o diety i ryczałty ponad kwotę 4.470 zł. W punkcie 3 wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie. W punkcie 4 wyroku zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanego, prowadzącego od dnia 5 stycznia 2011 roku jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) w P. w zakresie usług transportowych w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Powód pracował u pozwanego w okresie od dnia 2 stycznia 2014 roku do dnia 29 listopada 2014 roku na podstawie umowy o pracę początkowo na okres próbny, natomiast od dnia 1 lutego 2014 roku na czas nieokreślony.

Według ustaleń Sądu I instancji pozwany w 2014 roku powód był jedynym pracownikiem pozwanego i jeździł na obszarze kraju. Do połowy sierpnia 2014 roku co do zasady powód jeździł samochodem (nr rejestracyjny (...)), w którym czas pracy kierowcy liczony był przy użyciu cyfrowego tachografu, natomiast później powód poruszał się pojazdem wyposażonym w tachograf analogowy (nr rejestracyjny (...)). Sąd ustalił, że w dniach 29 czerwca 2014 roku, 1 lipca 2014 roku, 11 lipca 2014 roku, 13 lipca 2014 roku, 14 lipca 2014 roku, 31 lipca 2014 roku, 1 sierpnia 2014 roku, 19 sierpnia 2014 roku, 22 sierpnia 2014 roku, 4 września 2014 roku, 25 października 2014 roku i 31 października 2014 roku M. W. odbywał podróże w ramach współpracy z podmiotem C.H. (...) S.A. w W.. Sąd Rejonowy w G. ustalił okoliczności wypłaty wynagrodzenia powodowi z tytułu zatrudnienia. W okresie zatrudnienia powoda pozwany nie sporządzał druków polecenia podróży służbowej, nie posiadał także programu do wyliczenia wysokości diet i ryczałtów za nocleg. Powód otrzymywał od pracodawcy wynagrodzenie „do ręki” w biurze pozwanego i podpisywał się pod listą płacy. Wypłaty wynagrodzeń odbywały się do 10 dnia następnego miesiąca kalendarzowego. W okresie od stycznia do listopada 2014 roku pozwany wypłacał powodowi miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.680 zł (kwota 1.242,20 zł netto), do tego za luty i marzec 2014 roku pozwany wypłacił pozwanemu premię uznaniową w kwocie po 120 zł. Nadto za listopad 2014 roku pozwany wypłacił powodowi kwotę 480 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Sąd I instancji ustalił, że wypłatę należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi pozwany potwierdzał poprzez wystawienie druków KW w tytule wpisując „zaliczka na poczet wypłaty”. Zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji wypłacone powodowi zaliczki ostatecznie przewyższyły należności z tytułu podróży służbowych i wyniosły w sumie 7.800 zł za okres od czerwca do listopada 2014 roku, natomiast strony w toku procesu nie kwestionowały, że poza wypłatą powód otrzymywał pewne kwoty od pozwanego od początku zatrudnienia powoda u pozwanego tj. od stycznia 2014 roku. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany od czerwca 2014 roku wypłacił powodowi: 100 zł wypłacone w dniu 17 czerwca 2014 roku, 1.200 zł wypłacone w dniu 24 czerwca 2014 roku, 200 zł wypłacone w dniu 1 lipca 2014 roku, 100 zł wypłacone w dniu 18 lipca 2014 roku, 2.200 zł wypłacone w dniu 23 lipca 2014 roku, 300 zł wypłacone w dniu 1 sierpnia 2014 roku, 1.000 zł wypłacone w dniu 21 sierpnia 2014 roku, 500 zł wypłacone w dniu 28 sierpnia 2014 roku, 800 zł wypłacone we wrześniu, 400 zł wypłacone w dniu 26 września 2014 roku, 200 zł wypłacone w dniu 5 października 2014 roku, 300 zł wypłacone w dniu 25 października 2014 roku, 300 zł wypłacone w dniu 31 października 2014 roku oraz 200 zł wypłacone w dniu 7 listopada 2014 roku. Tymczasem z tytułu delegacji powód ustalił w toku procesu, iż przysługiwały mu należności w łącznej kwocie 4.140 zł:

- za styczeń 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 420 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 135 zł;

- za luty 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 210 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł;
- za marzec 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 300 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł;
- za kwiecień 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 405 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł;
- za maj 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 375 zł;
- za czerwiec 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 330 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł;
- za lipiec 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 165 zł;
- za sierpień 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 165 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 180 zł;
- za wrzesień 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 375 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 270 zł;
- za październik 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 330 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł;
- za listopad 2014 roku powód nabył prawo do diety w łącznej kwocie 210 zł oraz do ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł.

Powód argumentował w toku procesu, że przysługiwały mu również od pozwanego należności w związku z podróżami służbowymi wykonywanymi do firmy C.H. R.:

1. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 29 czerwca 2014 roku,
2. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 1 lipca 2014 roku,
3. kwota 15 zł za podróż służbową w dniu 11 lipca 2014 roku,
4. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 13 lipca 2014 roku,
5. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 14 lipca 2014 roku,
6. kwota 15 zł za podróż służbową w dniu 31 lipca 2014 roku,
7. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 1 sierpnia 2014 roku,
8. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 19 sierpnia 2014 roku,
9. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 22 sierpnia 2014 roku,
10. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 4 września 2014 roku,
11. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 25 października 2014 roku,
12. kwota 30 zł za podróż służbową w dniu 31 października 2014 roku.

Stosunek pracy pomiędzy stronami został rozwiązany w związku z wypowiedzeniem przez powoda umowy o pracę, co było zaskoczeniem dla pozwanego, który liczył na stałą współpracę z powodem. Sąd I instancji stan faktyczny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów w postaci akt osobowych powoda k. 23, list płac k. 24-27, podsumowań delegacji k. 28-172, dowodów wypłaty diet i ryczałtów za nocleg k. 184-189, protokołu kontroli PIP k. 190-195, list płac k. 213-214, tarcz (...) k. 216-235, pisma od C.H. (...) S.A. k. 246-263, karty urlopowej k. 281. Ponadto Sąd I instancji oparł się na zeznaniach świadka K. C. k. 299v, przesłuchania stron: powoda k. 299-300v, pozwanego k. 300v-301v, zaświadczenia k. 305, oświadczeń pozwanego k. 282-287.

Sąd I instancji podnosił, że nie dał wiary twierdzeniom powoda w takim zakresie, w jakim wskazał on, iż przy zawarciu umowy o pracę nie umówił się on z pozwanym w kwestii otrzymywania należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową (diety i ryczałty za noclegi), jak również, że w okresie zatrudnienia u pozwanego powód nigdy nie otrzymywał wynagrodzenia z tytułu podróży służbowych, a otrzymywane „zaliczki na poczet wypłaty” miały charakter częściowych wypłat wynagrodzenia zasadniczego za pracę. Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia pominął twierdzenia powoda, że po podpisaniu listy płac strony pomniejszały kwoty wynagrodzenia z listy płac o kwoty pobranych przez powoda zaliczek jako mało przekonujące. Ponadto Sąd I instancji wskazał, że zeznania powoda nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Podnosił również, że pozwany nie posiadał programu do wyliczenia wysokości diet i ryczałtów, a zatem w sposób przekonywujący brzmią zeznania pozwanego, że szczegółowego podsumowania wypłaconych powodowi diet i ryczałtów za nocleg miał dokonywać na koniec roku kalendarzowego. Dlatego też pozwany nie wiedział, jakie dokładnie kwoty ma wypłacać powodowi z tytułu tych należności i w konsekwencji wypłacił mu tytułem diet i ryczałtu za noclegi kwotę wyższą niż faktycznie powodowi się należała, ale jak przyznał przed Sądem wolał wypłacić więcej niż mniej. Sąd wskazał, że twierdzeniom powoda w powyższym zakresie przeczą pokwitowane przez niego potwierdzenia wypłaty kwot wynikających z dokumentów KW. Pomimo, że dokumenty te w swojej treści zawierały wskazanie, iż wymienione w nich kwoty stanowią zaliczki na poczet wypłaty, na co powoływał się powód, to jednak zdaniem Sądu I instancji oczywistym było w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż wypłacone na tej podstawie kwoty nie stanowiły wynagrodzenia powoda. Z indywidualnych list płac wynikało bowiem, że powód odbierał co miesiąc swoje wynagrodzenie w całości bez żadnych potrąceń. Także premie przyznawane uznaniowo pracownikom wyszczególniane były na indywidualnych listach płac powoda, tak jak było to w lutym i marcu 2014 roku. Sąd I instancji podał także, że K. C. zawioskowany przez samego powoda w toku procesu zeznał, że według jego wiedzy pozwany wypłacał powodowi oprócz wynagrodzenia za pracę także diety. Sąd podkreślił, że świadek ten nie był pracownikiem pozwanego, a informacje o składnikach wynagrodzenia powoda w okresie zatrudnienia u pozwanego czerpał wyłącznie z przekazów samego powoda.

W opinii Sądu I instancji roszczenie powoda o należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową (diety i ryczałty za nocleg) nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy podał, że kwestią bezsporną w niniejszej sprawie było, iż powód podczas wykonywanych tras – szczegółowo wyszczególnionych przez pozwanego w toku postępowania – przebywał w podróży służbowej.

Sąd I instancji określił pojęcie podróży służbowej zawarte w art. 2 pkt. 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców (Dz. U. Nr 92. poz. 879). Sąd podał, że w myśl przepisu art. 21a cytowanej powyżej ustawy kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p.

Sąd Rejonowy wskazywał, że wykonywanie pracy poza miejscowością, w której pracodawca ma siedzibę skutkuje uznaniem, że pracownik będący kierowcą jest w podróży służbowej, a tym samym jest uprawniony do należności z art. 77⁵ § 3-5 k.p.

Sąd I instancji zauważył, że z początkiem obowiązywania art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1155 j.t. z późn. zm.) świadczenia z tytułu podróży służbowych przybrały formę świadczeń obowiązkowych wynikających wprost z ustawy. Wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w okresie spornym określało rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. 2013r., poz. 167).

Sąd I instancji podał, że dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów żywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży. Natomiast pracownikowi, któremu nie zapewniono bezpłatnego noclegu i który nie przedłożył rachunku przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety.

Sąd I instancji wskazał, że powód, wykonując pracę kierowcy drogowego dla pracodawcy mającego siedzibę w P., poza tą miejscowością, przebywał w podróży służbowej. Podróż służbowa kierowcy zawsze musi się bowiem łączyć z wykonaniem przewozu drogowego poza miejscowością, w której mieści się siedziba firmy transportowej. Powód był zatem, w ocenie Sądu Rejonowego, uprawniony do otrzymywania z tego tytułu diet w kwotach określonych odpowiednimi przepisami prawa.

Zdaniem Sądu I instancji w okresie zatrudnienia u pozwanego powód, który domagał się kwoty 4.470 zł otrzymał od pozwanego oprócz przewidzianego umową o pracę wynagrodzenia łącznie co najmniej kwotę 7.800 zł, którą traktować należy, zgodnie z wynikami przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, jako należne mu diety i ryczałty za noclegi – koszty podróży służbowych. Pobrana więc przez powoda kwota 7.800zł, na podstawie druków KW przekraczała wysokość żądanej przez niego należności.

Sąd I instancji doszedł do przekonania uprawnienie powoda do żądania diet i ryczałtów za noclegi z tytułu podróży służbowej było nieuprawnione, albowiem roszczenia te zostały już zaspokojone przez pozwanego w okresie zatrudnienia powoda, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Sąd Rejonowy wobec cofnięcia powództwa w zakresie żądanej kwoty 1388,88 złotych z odsetkami tytułem wynagrodzenia za pracę w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych i za dyżur ze zrzeczeniem się roszczenia oraz cofnięcia powództwa w zakresie kwoty przekraczającej 4.470 zł dochodzonej tytułem diet i ryczałtów za noclegi ze zrzeczeniem się roszczenia, umorzył postępowanie w tej części na mocy art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. oraz w świetle art. 469 k.p.c.

Sąd Rejonowy w G. również orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm.), wskazując, że powód uległ w procesie w całości.

W apelacji od wyroku powód M. W. zaskarżył wyrok co do pkt. 3 i 4 i zarzucił orzeczeniu:

- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dowodów z dokumentów potwierdzeń KW. zeznań świadka, przesłuchania stron oraz potwierdzenia delegacji, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz całokształtem okoliczności związanych z wypłatą wynagrodzenia, polegającą na przyjęciu, iż pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie tytułem diet i ryczałtów za nocleg w formie „zaliczek na poczet wypłaty” oraz że pozwany celowo wypłacał powodowi zaliczki w wyższej niż mu należna wysokości.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.470,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 listopada 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych za obie instancje. Ewentualnie powód domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z jednoczesnym przekazaniem temuż Sądowi kwestii rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Zdaniem apelującego Sąd I instancji dokonał swobodnej oceny dowodów postępowania, niewłaściwie ustalił stan faktyczny, co spowodowało wydanie błędnego wyroku. Sąd uznał, iż ze względu na fakt, że powód żądał zapłaty kwoty 4.470 zł, a pozwany wypłacił 7.800 zł, to rozliczenie pomiędzy stronami zostało dokonane, a co za tym idzie roszczenie powoda zostało zaspokojone. Zdaniem skarżącego przyjęcie słuszności stanowiska Sądu I instancji prowadziłoby do sprzecznego z zasadami doświadczenia życiowego założenia, że pracodawca bez ustalenia wysokości należnego świadczenia, wypłacał pracownikowi kwoty przekraczające należne świadczenie. Również w ocenie apelującego Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony przyznał pracodawcy, który jest zobowiązany do prowadzenia rzetelnej dokumentacji pracowniczej, przede wszystkim w zakresie rozliczeń finansowych z pracownikiem, prawo do dowolnego wskazania na potrzeby postępowania zasad wypłaty wynagrodzenia obowiązujących w relacjach pomiędzy

stronami. Apelujący podnosił, że jak wynika z zeznań powoda oraz zeznań świadka K. C. wypłacane przez pozwanego zaliczki były zaliczane na poczet należnego powodowi wynagrodzenia. Sąd I instancji jednakże zdaniem apelującego w sposób błędny ocenił dowód z zeznań świadka, wskazując, iż potwierdził on, że powód otrzymywał od pozwanego diety.

W odpowiedzi na apelację pozwany M. B. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie pozwanego wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu i odzwierciedla stan faktyczny w sprawie, a Sąd Rejonowy dokonał należytej oceny dowodów postępowania. M. B. podnosił, że Sąd I instancji słusznie przyjął, że zaliczki nie mogły być wypłacane na poczet wynagrodzenia za pracę, ponieważ wynagrodzenie było w całości wypłacane jednorazowo zgodnie z treścią list płac, które kwitował powód. Niezrozumiałe jest, w ocenie pozwanego, powoływanie się w apelacji na protokół kontrolny PIP. W ustaleniach pokontrolnych PIP stwierdziła, że pozwany winien zapłacić powodowi jedynie brakujące wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych (263,11 zł.), wynagrodzenie za pracę w godzinach nocnych (177,27 zł.) oraz wynagrodzenie za dyżur (1.024,74 zł.), które pozwany zapłacił w dniu 16.02.2015 r.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja M. W. jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu.

Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i w ocenie Sądu II instancji dokonał właściwej oceny dowodów zebranych w sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji również dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego sprawy, które w pełni podzielił. Zdaniem Sądu II instancji Sąd Rejonowy w G. przeprowadził właściwą ocenę prawną stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. W przedmiotowej sprawie okolicznością sporną było czy otrzymywane przez powoda od pozwanego świadczenia pieniężne wyczerpywały należności, które na podstawie obowiązujących przepisów był on zobowiązany uiścić powodowi z tytułu jego pracy. Powód domagał się od M. B. zasądzenia kwoty 4.470 złotych tytułem należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową (diety i ryczałty za nocleg). Wobec cofnięcia pozwu w zakresie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenia za pracę w porze nocnej i wynagrodzenia za dyżur- Sąd I instancji zasadnie umorzył postępowanie co do tych roszczeń powoda.

W opinii Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo uznał, że otrzymywane przez powoda od pozwanego świadczenia mogą zostać zaliczone na poczet jego należności z tytułu podróży służbowej. W sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, iż powód świadczył pozwanemu pracę, był zatrudniony w charakterze kierowcy i odbywał podróże służbowe na terenie kraju. Powód sam wskazał w swoich zeznaniach (k. 299), że był umówiony z pozwanym na wynagrodzenie w wysokości najniższego krajowego wynagrodzenia i na tej podstawie był wynagradzany, nie umawiał się z pozwanym na żadne rozliczenie podróży służbowych. Również świadek K. C. (k. 298) wskazywał, że powód otrzymywał od pozwanego najniższe krajowe wynagrodzenie, a nadto otrzymywał diety, przy czym nie znał szczegółów rozliczeń stron.

W przedmiotowej sprawie ustalenia poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, które Sąd Okręgowy w pełni podzielił, wskazują na nieprawidłowości w działaniu obu stron stosunku pracy. Pozwany bowiem oprócz deklarowanej (również na cele emerytalno-rentowe) kwoty najniższego krajowego wynagrodzenia wypłacał powodowi dodatkowe sumy. Od kwot tych M. W. nie odprowadzał podatku dochodowego od osób fizycznych. Wypłatę należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi pozwany potwierdzał poprzez wystawienie druków KW, które były podpisywane przez powoda. Łącznie kwoty te wyniosły 7.800 zł za okres od czerwca do listopada 2014 roku. Z kolei powód domagał się kwoty 4.470 zł z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w podróży służbowej. Zatem pobrana przez powoda kwota 7.800 zł, na podstawie druków KW przekraczała wysokość żądanej przez niego należności.

Powód podnosił zarzut, iż kwota 7.800 zł nie powinna być zaliczona na poczet należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w podróży służbowej, gdyż na dokumentach KW widniała adnotacja „zaliczki na poczet wypłaty”, a pozwany zaniedbał obowiązek rzetelnego prowadzenia dokumentacji pracowniczej. Zarzut ten w ocenie Sądu II instancji nie zasługiwał na aprobatę. Co prawda pracodawca powoda istotnie nienależycie prowadził dokumentację, co znajduje potwierdzenie w ustaleniach pokontrolnych Państwowej Inspekcji Pracy. Według ustaleń PIP pozwany

winien zapłacić powodowi wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych (263.11 zł.), wynagrodzenie za pracę w godzinach nocnych (177.27 zł.) oraz wynagrodzenie za dyżur (1.024,74 zł.), jednakże należności te zostały uiszczone powodowi w dniu 16.02.2015 r. Zdaniem Sądu Okręgowego, pomimo braków w dokumentacji, pozwany zdołał zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. wykazać, iż wypłacił powodowi należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w podróży służbowej. M. W. kwitował bowiem odbiór należności na dokumentach KW, a nie sposób uznać że wypłacane mu sumy stanowiły „zaliczki na poczet wypłaty”. Powód bowiem odbierał regularnie swoje miesięczne wynagrodzenie i potwierdzał to podpisem na liście płac. Na listach tych nie są potrącane wcześniej otrzymane zaliczki, dlatego że należności te nie miały takiego charakteru. Stanowiły one w istocie diety i ryczałty za noclegi w podróży służbowej, których odbiór potwierdził powód. Nie ulega zatem wątpliwości, że M. W. uzyskał zaspokojenie dochodzonych przez siebie roszczeń, a nawet otrzymał wyższą kwotę w wysokości 7.800 zł.

Przedstawiona przez Sąd Rejonowy analiza dowodów sprawy nie wykroczyła poza zakres swobodnej oceny dowodów i nie nosi cech dowolności. Rozumowanie Sądu I instancji ma charakter logiczny, merytoryczny i zostało należycie przedstawione w pisemnych motywach wyroku. Racje Sądu meriti zostały również odpowiednio i przekonująco umotywowane. Przy spełnieniu powyższych wymagań nie sposób uznać, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów.

Reasumując w ocenie Sądu II zarzuty apelacji były nietrafione, stanowiły li tylko polemikę ze słusznym wyrokiem Sądu I instancji. Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w G. postępowanie dowodowe, ustalenia faktyczne oraz ich ocena prawna w niniejszej sprawie były prawidłowe i wyczerpujące.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. i § 9 pkt.1 ust.2 w zw. z §10 pkt.1 ust.1 i § 2 pkt.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j.: Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO del. Renata Stańczak

Sędzia(spr.) Przewodnicząca Sędzia